

ДЖОУЗЕФ ЧАНДИ ПРЕДГОВОР

Превод от английски: Ирина Манушева, 2016

chitanka.info

Неотдавна на европейска конференция, на която говорихме двамата със Сали Пачолок, споделих с делегатите, че където и да пътувам, винаги нося две книги със себе си.

Едната е Библията. Другата е книгата на Сали *А дали не е V_{12} ?*

А дали не е V_{12} ? казва само истината и така „връща живота“ на хората с дефицит на V_{12} , които иначе са на път да го изгубят.

Авторите — м.с. Сали Пачолок и д-р Джефри Стюарт — са се посветили на благородна кауза. Те са превърнали труда си в безценен справочник за студентите по медицина, практикуващите лекари и останалите здравни специалисти. И въпреки научния си и високопрофесионален подход те са съумели да го напишат достатъчно ясно и просто, за да е полезен и на пациентите с дефицит на V_{12} , на техните семейства и приятели.

Разочароващо е, че напук на всички известни до момента доказателства, медицинските професионалисти като цяло продължават да бъдат обучавани, че недостигът на V_{12} засяга само хемопоетичната система — с други думи, че това е само нарушение на кръвта, водещо до анемия и образуване на мегалобластни (злокачествени) червени кръвни клетки в костния мозък.

С тази забележителна книга обаче Сали и Джефри успяват да покажат, че дефицитът на V_{12} е мултисистемен, полигландуларен, многоаспектен метаболитен, токсичен (хомоцистеинов) синдром.

Интересът на Сали към проблема датира от 1985 г., когато самата тя получава редица погрешни диагнози въпреки типичната мегалобластоза и сериозна фамилна анамнеза, явно сочещи към дефицит на V_{12} . Това кара Сали, медицинска сестра в спешно отделение, и съпруга ѝ, Джефри, специалист по спешна медицина, да проведат собствено проучване и да съберат, анализират и съпоставят многобройни научни статии, публикувани от уважавани университети и изтъкнати учени.

Още когато прочетох *А дали не е V_{12} ?* за първи път през 2005 г., в съзнанието ми се запечатаха пет цитата. В началото се чудех защо. После осъзнах, че аз също се сблъсквам с този проблем от 1981 г., когато попаднах на първия си случай на дефицит на V_{12} . Оттогава насам диагностицирам, лекувам и наблюдавам над 1000 пациенти с

дефицит на V_{12} , или 18% от цялата ми практика, в сравнение с 0,01% диагностицирани в национален мащаб.

Ето и петте поразителни цитата от книгата:

Изтъкнати лекари бяха водили борба да хвърлят светлина върху епидемията от дефицит на V_{12} и бяха изгубили. Какъв шанс имах аз да променя нещата?

Бушува невидима за обществото ни епидемия, практически незабелязана и от медицинските специалисти.

Но аз не можех да се примиря с неспирната върволица от хора, чийто живот е съсипан заради липсата на диагноза и терапия на едно лесноустановимо, лесно лечимо състояние.

Това е най-предотвратимият и най-лечимият бич в медицината — но само ако решим да действаме.

Заедно можем да спрем тази епидемия.

Питам се защо решаващата, подкрепена с доказателства информация, представена в тази книга, все още не се приема и лечението на недостига на V_{12} не е част от конвенционалната практика на всички континенти.

Нима съществува целенасочена конспирация за потискане и дискредитиране на тази информация и хората, които се борят да насочат световното внимание към проблема? Кой печели от възпирането на простото, безвредно лечение на един витаминен дефицит? Това лечение може да спаси пациентите от нещастно съществуване, водещо в крайна сметка до бавна, болезнена, преждевременна смърт. Грижите за тези пациенти през често продължителните им периоди на боледуване струват на правителствата милиарди долари, а на семействата им — много време, пари и болка.

И въпреки това тревожните факти са следните:

- Вниманието към дефицита на V_{12} от страна на медицинското съсловие и властите не само не се увеличава, а намалява.

- Настоящото поколение от лекари и невролози почти не познава това състояние.

- Сведенията за този дефицит се омаловажават и дори се представят объркващо в най-новите издания на уважавани учебници по медицина.

Дори когато клиницистите знаят, че трябва да лекуват в съответствие с добрата медицинска практика (да изследват, диагностицират, лекуват и спасяват живот), те се боят да започнат терапия поради липсата на съвременни национални ръководства. Това води до множество погрешни диагнози, неправилно лечение, неизказани страдания и трагичен завършек.

Огромно предизвикателство е да се променят закостенелите медицински схващания дори когато последните водят до смърт или инвалидизиране. Предизвикателството е още по-голямо, щом фармацевтичните компании изкарват милиарди долари от медикаменти, които само модифицират и маскират симптомите на дефицита на В₁₂, и на практика се борят срещу хората, на които би трябвало да помагат^[1].

Но моля ви, Сали и Джефри, не се обезсърчавайте. И ние във Великобритания, и много хора по целия свят се възхищаваме и ви обичаме, и сме ви безкрайно признателни за безценния ви принос.

Като правим добро, да се не обезсърчаваме, защото ще пожънем в свое време, без да се уморяваме.^[2]

д-р Джоузеф Чанди (Каялакаком)
практикуващ лекар от Националната служба по здравеопазване
на Великобритания,
носител на наградата „Величието на Индия“ за 2010 г. за
медицинска служба в полза на общността.

[1] Съдебен процес Alliance for Natural Health v. Sibelius, F. Supp. 2d, 2010 WL 2110071 (D.D.C. May 27, 2010). ↑

[2] Гал. 6:9. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.